

den röde

ARBEIDEREN

Nr. 9 | 7 / 5 - 20 / 5 1977 5. Årg. Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund Pris Kr. 1

Intervju med EPLF representanter: Eritrea frigjøres med folkekrigens metoder

Gjennom kvinnes deltagelse i kampen, legges grunnlaget for likhet mellom kjønnene.

Den røde Arbeideren har hatt et intervju med representanter for EPLF, det eritreiske folkets frigjøringsfront. EPLF ble dannet i 1970 etter at de revolusjonære elementene i flere år hadde ført en innbitt klassekamp innen ELF mot borgerlig-reaksjonære krefter. Fronten kjemper i disse dager en innbitt kamp mot den etiopiske kolonialismen, og deltar idag i kampene om hovedstaden, Asmara. Under ledelse av det eritreiske folkets revolusjonære avantgarde, EPLF, er Eritrea i ferd med å bli frigjort.

drA: Kan dere fortelle litt om den historiske bakgrunnen for den nasjonale frigjøringskampen i Eritrea?

EPLF: For å forstå utviklingen i frigjøringskampen vil vi ta utgangspunkt i året 1949 da en kommisjon bestående av Burma, Norge, Guatemala, Sør-Afrika og Pakistan ble utpekt av FN med det formål å gi råd for Eritreas framtid. Denne kommisjonen bestemte

Forts. side 2

1.mai: Økende interesse for den kommunistiske bevegelsen

Årets 1. mai viste at skinnpolarisering mellom DNA og AKP i fagbevegelsen, AKP's nasjonalsjævinistiske profil, og SV's nøytralisering i de fleste sammenhenger utenom den snevre parlamentariske virksomheten, har skapt en økende interesse blant progressive for Kommunistisk Arbeiderforbunds partibyggende arbeid og politikk.

KA's åpne møter i Oslo, Trondheim og Kristiansand samlet mange interesserte. I Oslo var ca. 150 møtt fram for å høre mer om KA's politikk.

Kjell Hovden
holdt 1. mai-talen
i Trondheim.

I en rekke byer og tettsteder ble kommunistisk propagandamateriale solgt i gatene. 1. mai-nummeret av den røde Arbeideren er så godt som utsolgt. Særlig grunn er det til å framheve Porsgrunn og Skien, der det ble solgt 130 eksemplarer av avisa. Også salget av KA's teoretiske tidsskrift, Røde Fane, gikk svært godt.

KA's åpne møter i Oslo og Trondheim fikk et spesielt internasjon-

Forts. side 2

„Kapitalens siste sjanse“: Aksjer til arbeiderne i Trosvikgruppen

Trosvik-gruppen i Porsgrunn har satt i gang et utspill i retning av å få de ansatte dratt inn i et komanditselskap ved navn a/s Trosvik Shipping. Dette "tilbudet" gjelder samtlige ansatte, arbeidere som funksjonærer. Innbydelsen er begrunnet i fire punkter:

- Trygging av arbeidsplassene ved gruppens bedrifter.
- Søke å legge grunnlaget for en evt. tredje båt.
- Få til en hurtig avgjørelse for å oppnå gunstige innkjøpsvilkår og søsterskipseffekt for like skip.
- De ansatte og Trosvik-gruppen skal sammen ha bestemmelsesretten i det nye selskapet.

Andelen er satt til kr. 5000,- pr. ansatt, men "det er ingen ting i veien for at de ansatte kan tegne flere". Og det tror vi så gjerne.

Avdrag og renter trekkes inn over

5 år og 9 mnd. med kr. 50,- pr. 14 dagers lønning eller kr. 100,- pr. mnd. Dette tror vi også uten videre på.

Videre i innbydelsen sies det at de aller fleste av de ansatte vil ha en inntekt som minst tilsier en skattebesparelse på 42,2 %. Mens andel og renter vil beløpe seg til kr. 6900,-, vil det reelle utlegg beløpe seg til maksimum kr. 4000,-. Så sant skipet tjener penger vil ytterligere avskrivninger kunne påregnes slik at den reelle belastning vil bli vesentlig mindre.

Dette kan selysagt skje. Men det er neppe av interesse. Det interessante ligger snarere i de fire punktene som innledningsvis ble presentert. Pkt. b. og c. er det ingen grunn til å betvile. Pkt. a. derimot er av et mer tvilsomt kaliber. Trygging av arbeidsplasser ved at arbeidere og funksjonærer opptar personlige lån, åpner for svært hyggelige perspektiver i kriserammet industri.

Forts. s. 3

Texas i nordsjøen

Den ukontrollerte utblåsningen i Nordsjøen har ført til en minst like ukontrollert strøm av "informasjon" og kommentarer i norske massemedia, en strøm som neppe har vært mindre forurensende, mentalt sett, enn olja. Kommentarene har vært av to typer: fra sosialdemokratiet har det steget opp en lovsang til de kapitalistiske produktivkreftene som ikke har hatt sitt motstykke siden den industrielle revolusjon. Når det gjelder evne og vilje til å forstå og forklare det problemet man i realiteten sto overfor er ikke DNA's reaksjon det minste

bedre enn den italienske kristelig-demokratiske regjeringas forsøk på ganske enkelt å lyve seg fra giftkatastrofen i Seveso. Den andre typen reaksjoner har vært fra alle slags typer "grønne" miljøforkjempere som selysagt også har vært ute av stand til å påpeke ulykkens grunnlag i selve den kapitalistiske produksjonsprosessen. Ingen av disse typer kommentarer inneholder de synspunkter og perspektiver som uttrykker arbeiderklassens standpunkt.

Forts. s. 4

LES:

OPPSIGELSENE VED EB.
ARBEIDER-REKVY KOMMER IGJEN

Intervju med EPLF-representanter

Forts. fra side 1

at Eritrea skulle bli en autonom enhet forent med Etiopia.

Haile Selassie ønsket ikke noe selvstendig Eritrea, og med den hensikt å gjøre Eritrea til en DEL av Etiopia, ble det eritreiske parlamentet oppløst og fagforeningene forbudt.

I 1958 ble den eritreiske frigjøringsbevegelsen (ELM) dannet for å forberede den væpnede kampen. Denne startet i 1961 under ledelse av Eritrean Liberation Front (ELF), den eritreiske frigjøringsfronten.

Den væpnede kampen fikk med en gang det eritreiske folkets fulle støtte. **drA:** Hvordan var ELF's politiske linje på dette tidspunkt?

EPLF: ELF-ledelsens klassegrunnlag var reaksjonære småborgerlige elementer samt føydale og borgerlig-nasjonale krefter. Derfor var ELF allerede fra begynnelsen svært sårbar for politisk opportuniste og religiøs fanatisme.

I årene 1965-1970 pågikk det derfor en bitter klassekamp mellom progressive og reaksjonære elementer innafor ELF som endte med at de progressive brøt ut og dannet Eritrean People's Liberation Forces (EPLF), det eritreiske folkets frigjøringsstyrker.

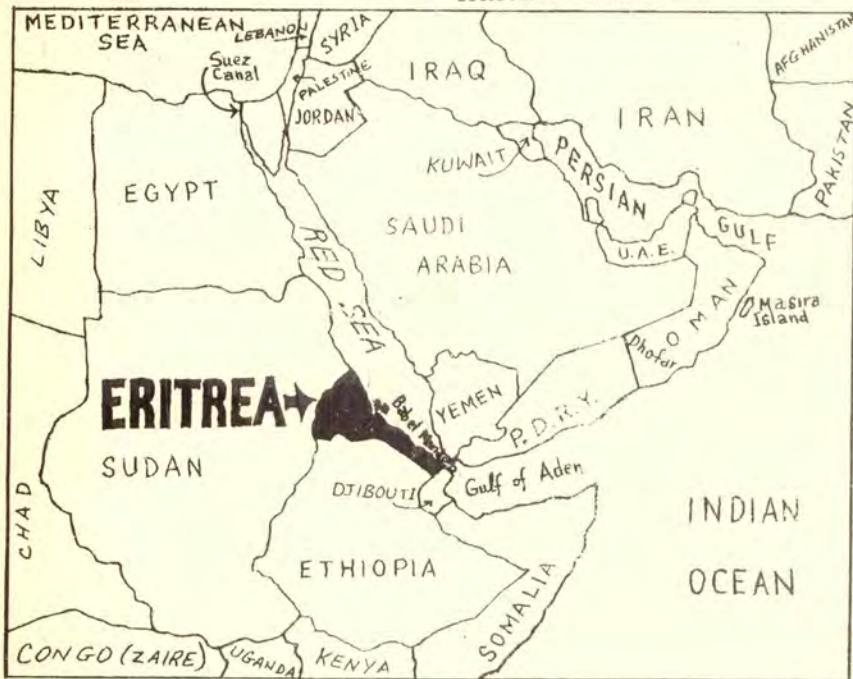
drA: Hvordan reagerte ELF-ledelsen på bruddet?

EPLF: I en situasjon hvor Etiopia satte i gang en storstilt offensiv for å knuse frigjøringskampen, erklærte den reaksjonære ELF-ledelsen på sin såkalte første nasjonale kongress, **borgerkrig** mot EPLF. EPLF skulle likvideres. Dette foregikk på den måten at det på den "nasjonale kongressen" ble framsatt et ultimatum om enhet innen 6 måneder. Hvis EPLF ikke godtok enhet på ELF's premisser, skulle EPLF likvideres. "Kongressen" ble innkalt for å gi de eritreiske massene inntrykk av at frigjøringsbevegelsen virkelig avholdt en representativ

tiske fasen av kampen, vil være mellom det eritreiske folket og den etiopiske kolonialismen alliert med USA-imperialismen og den israelske sionismen. Motsigelsen innen frigjøringsbevegelsen er i denne fasen underordnet denne hovedmotsigelsen og vårt standpunkt var at ELF og EPLF skulle diskutere seg fram til enhet slik at en på best mulig måte kunne rette slaget mot vår felles fiende, den etiopiske kolonialismen. Samtidig forsvarte vi oss med våpen i hånd mot ELF-ledelsens likvidasjonsforsøk og mot de stadig hyppigere angrepene fra de etiopiske styrkene. I slutten av 1974 satte Etiopia igang en offensiv med det formål å knuse begge frontene. Amerikanske bombefly ble brukt for å utsette befolkningen i landsbyene.

I denne situasjonen vokste det fram et utbredt ønske hos massene om enhet mellom frontene. Også demokratiske krefter innen ELF motsatte seg ledelsens fortsatte krav om likvidasjon av den revolusjonære bevegelsen. Under EPLF's ledelse ble det satt i gang politiske skoleringskampanjer for å utvikle en revolusjonær bevissthet hos massene. Dette så de borgerlig-nasjonale kreftene som en trussel, og tilstrebet derfor enhet mellom de to frigjøringsbevegelsene ut fra sine klasseinteresser og ikke på et revolusjonært grunnlag.

Trusselen fra de revolusjonære kreftene tvang altså de borgerlige elementene til å forene seg. Dette resulterte i Khartoum-konferansen i 1975 hvor en enkelt reaksjonær representant for EPLF's utenlandsavdeling, en person som sluttet seg til EPLF fordi han sto i et taktisk motsetningsforhold til den borgerlig-reaksjonære ledelsen i ELF, og ELF-ledelsen inngikk en "enhetsavtale" over hodet på de kjempene eritreiske massene.

Eritrea inntar en strategisk posisjon ved innløpet til Rødehavet.

nasjonal kongress, dette til tross for at bare representanter fra mindre deler av landet ble innkalt. ELF-ledelsen skjønte at den politiske massemobiliseringa som EPLF gjennomførte, representerte en fare for ELF-ledelsens klasseinteresser. Derfor ikledde ELF seg på "kongressen" en radikal maske for ikke å miste støtte hos de eritreiske massene. Dette var en skinnmanøvre med den hensikt å føre massene bak lyset. Personer ble skiftet ut, men ledelsens klasseinteresser var de samme som før.

drA: Hva gjorde EPLF i denne situasjonen?

EPLF: Vårt standpunkt er at hovedmotsigelsen i den nasjonaldemokra-

drA: Hvordan stilte de to frigjøringsfrontene seg til denne avtalen?

EPLF: Mens ELF-ledelsen hilste denne kunstige enheten velkommen, motsatte de revolusjonære i EPLF seg denne enheten på toppplanet. Også mange frihetkjempere innen ELF gikk imot denne enheten. Den forente nasjo-

nale fronten av alle revolusjonære med basis i de eritreiske massene er veien å gå. Bare enhet på revolusjonær grunn kan støttes, enhet på ELF-ledelsens reaksjonære premisser må bekjempes. En slik enhet er kunstig og prinsipplos. Hensikten med denne fysiske enheten var å likvidere EPLF's selvstendige revolusjonære linje. **drA:** Hvordan er deres forhold til araberstatene?

EPLF: Mens ELF gjør seg fullstendig avhengig av stater som legger press på dem, bl.a. Syria og Irak, benytter vi oss av prinsippet om å stole på egne krefter. Vi benytter oss for det meste av de våpen vi erobrer fra fienden. På samme tid tar vi idag mot all den betingelsesløse støtte vi kan få. Stater som støtter oss uten å sette betingelser er bl.a. Den Demokratiske Folkerepublikken Yemen og Somalia. Videre mener vi at det er viktig å alliere seg med det etiopiske folket. Det er ikke det etiopiske folket vi bekjemper, men deres undertrykkere, det etiopiske militærregimet.

Vi vil nok en gang understreke at vi motsetter oss ethvert press som legges på oss. Vi vil ikke være et redskap for den ene eller andre stormakt.

drA: Hvordan er situasjonen i EPLF idag? **EPLF:** Etter at byene NACKFA, AFA-BET, ELABERET og KARORA allerede er tatt, er vi i disse dager midt i en offensiv mot Eritreas hovedstad, AS-MARA. I denne situasjonen er det klart at vi trenger materiell støtte, bl.a. våpen. Men vi vil understreke at også den politiske støtten er viktig.

drA: Hvordan vurderer dere forholdet til ELF idag?

EPLF: Som sagt mener EPLF til enhet på revolusjonær grunn gjennom en forent nasjonal front. Det nasjonale borgerskapet, som står i ledelsen for ELF, motsetter seg denne form for enhet. Idag fører ELF ut en reaksjonær kampanje mot EPLF. Som de opportunistene de er, er beskyldningene mot EPLF avhengig av hvem ELF henvender seg til. Snakker ELF-ere med revolusjonære beskylder de oss for å være reaksjonære.

snakker de med reaksjonære, kaller de oss for kommunister. ELF oppfordrer videre stater og progressive til å ta avstand fra EPLF. I det hele tatt prøver de å isolere de revolusjonære fra støtte. **drA:** Bruker EPLF og ELF forskjellig taktikk i frigjøringskampen?

EPLF: Mens den reaksjonære ELF-ledelsen går rett på byene og utelukkende med militær makt, går vi folkekrigens vei. Vi erobrer først landsbygda og innringer byene. Innen byene propaganderer vi for massenes opprør. Slik bevisstgjøres massene og reiser seg mot kolonistørene.

drA: Hvordan organiseres livet i de frigjorte områdene?

EPLF: En stostilt kollektiviseringskampanje er satt iverk og idag organiseres kollektivbruk i hele det frigjorte område. Landsbyene organiseres, utdannelsesvesenet og helsestell utvikles. Det foregår en massemobilisering, og politisk utdanning av massene for å gjøre dem best mulig rustet til kommende kamper.

Et kvalitativt nytt samfunn bygges i Eritrea idag. Alle tilbakeleggende produksjonsforhold utryddes. Det samme med tilbakeleggende religiøse skikker og skiller og kjønnsdiskriminering. Med stor entusiasme bygger massene aktivt samfunnet. Dette er tilstanden i de EPLF-kontrollerte områdene. I de ELF-kontrollerte områdene er det de såkalte "folkekomiteene" som administrerer samfunnet. Disse består av en 5-manns-komite, utnevnt ovenfra, over hodet på massene. En av oppgavene til denne 5-manns-komiteen er å innkreve skatt til ELF. I arbeidet med å bygge et nytt samfunn, inviterer EPLF alle de mange hundretusener flyktninger i Sudan og andre land, til å vende tilbake for å delta i oppbygginga av landet.

drA: Når den nasjonaldemokratiske fasen av den eritreiske revolusjonen er ført fram til seier, hva så?

EPLF: I den nåværende nasjonaldemokratiske fasen er det nasjonale borgerskapet en progressiv kraft og hører naturlig blant de revolusjonære klassene hvis det er ledet av arbeiderklassen og dens revolusjonære ideologi. Når full frigjøring av Eritrea er oppnådd må vi som folkets revolusjonære fortropp bygge sosialismen og opprette proletarietets diktatur, noe som betyr at de innenlandske reaksjonære må bekjempes i klassekamp.

1.mai: Okende

Forts. fra side 1

Ialt tilsnitt gjennom appeller fra representanter for Det eritreiske folkets frigjøringsfronten (EPLF). Vi viser i denne forbindelse til gjengivelsen av deres appell om den eritreiske arbeiderklassen inne i avisa, til det intervju vi i dett nummeret kan bringe med EPLF-representantene, og til lederartikkelen på s.3.

1. mai-dagen var for øvrig preget av en fortsettelse av DNA's framgang og av AKP's (Faglig 1.mai-fronts) tilbakegang fra ifjor. For første gang hadde Faglig 1.mai-front tilbakegang også i Oslo - fra 10 000 deltakere i fjor til 8500 (ifølge AKP's egne opplysninger). FFF-toget var i år enda sterkere preget av tusenvis av paroler om nær sagt alle tenkelige emner, og ga et mer bstant småborgerlig inntrykk enn noen gang. I denne sammenheng var det ganske naturlig - og svært viktig - at utenlandske arbeidere i år viste FFF-toget ryggen: 60 fremmedarbeidere gikk i egen seksjon mot 400 ifjor.

Men FFF's tilbakegang i Oslo hadde hadde nok også sammenheng med at SV og NKP i år arrangerte eget tog ved siden av DNA/Samorg., et tog som med sin like småborgerlige profil nok stjal endel deltakere fra FFF.

I tråd med disse perspektiver på årets 1.mai avsluttet formannen i Kommunistisk Arbeiderforbund, Harald Berntsen, sin hovedtale i Oslo slik:

"Tida er nå inne til å konsolidere en tilstrekkelig sterk kjerne i den partibyggende organisasjonen og hele den kommunistiske bevegelsen. På denne måten vil vi også kunne frigjøre våre faglige kadre til å reise en virkelig faglig - politisk opposisjon på tvers av "polariseringen" mellom DNA og AKP, vi vil kunne bygge ut forbindelsen til alle progressive organisasjoner og individer hjemme og ute, og 1977 vil kunne bli det siste året da den kommunistiske bevegelsen ikke markerte seg med gatem demonstrasjon 1. mai."

TEORETISK TIDSSKRIFT FOR
KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND
Postboks 2863 Kampen Oslo 5

drA: Hvordan mener dere at solidaritetsarbeidet for Eritreas folk skal drives? **EPLF:** Vi oppfordrer alle progressive, anti-imperialistiske og anti-sionistiske krefter til å støtte den kampen som det eritreiske folket under ledelse av EPLF fører.

Vi mener det er viktig at alle progressive, organisasjoner som enkeltpersoner tar stilling til de to frigjøringsbevegelsene i Eritrea, tar stilling for det eritreiske folkets revolusjonære fortropp, EPLF, mot den reaksjonære ELF-ledelsen.

Vårt ønske er at progressive støtter EPLF. Samtidig tar vi selvsagt mot støtte fra alle hold hvis denne støtten er betingelsesløs. Fram for er solidaritetsarbeid med det eritreiske folket under ledelse av EPLF på den proletariske internasjonalismens grunn. !

den røde ARBEIDEREN

Organ for Kommunistisk Arbeiderforbund
Postboks 2863-Kampen, Oslo 5
Postgiro: 2068427

Trykk: Eget Kontor-offset.

Redaksjon:

Einar Berg
Harald Berntsen
Line Dedichen
Kjell Hovden
Eyvind Viken
Øyvind Horverak

Redaktør: Eyvind Viken.

ABONNEMENTSPRIS:

den røde Arbeideren pr. år - kr. 30.-
Røde Fane pr. år - kr. 28.-
Pengene kan betales på postgiro 20 68 427
Merk talongen -A- for avisen og -RF- for Røde Fane

STØTTEABONNEMENT:

den røde Arbeideren - kr. 50 - pr. år
Røde Fane kr. 38.- pr. år

Klassekampen i de nasjonale frigjøringsbevegelsene

På lederplass gjengir vi i forbindelse med Eritrea-stoffet i dette nummeret følgende utdrag av Harald Berntsens 1. mai tale på KAS møte i Oslo: Selv om det er vår fremste plikt overfor den proletariske internasjonalsmen å reise arbeiderklassens kamp mot det egne borgerskapet, må vi erkjenne at for øyeblikket er det viktigste front-avsnittet for verdensrevolusjonen den 3. verden, ikke den utviklede kapitalistiske verden. Det er i den 3. verden at det imperialistiske verdenssystemet utsettes for de sterkeste motstøt - fra de nasjonale frigjøringsbevegelsene. Dette svekker i neste instans imperialismen som helhet, og utgjør en viktig reserve for den proletariske revolusjon i vår del av verden.

På grunn av utviklingsnivået i de fleste land i den 3. verden, et nivå som har med langvarig kolonial og imperialistisk undertrykkelse og utbytting å gjøre, er disse revolusjonene i første omgang som regel av nasjonaldemokratisk karakter. D.v.s. de sikter mot opprettelse av nasjonal uavhengighet og folkelig demokrati, og innebærer således en revolusjonær allianse av en rekke klasser og lag - arbeiderklassen, småborgerskapet, intellektuelle og det som finnes av nasjonalt borgerskap. De må først gjennomføre den fase av nasjonal selvstendighet og borgerlig demokrati, som f.eks. Norge startet opp med i 1814, fortsatte med innføring av parlamentarismen i 1884, og endte med løsrivelse fra Sverige i 1905.

Men selv om det dreier seg om revolusjonære klasseallianser - og om en første nasjonaldemokratisk fase, er arbeiderklassen og spesielt dens marxist-leninistiske teori den ledende kraft også i denne fasen, og den eneste sikre

garanti for også denne fasens gjennomføring. Det nasjonale borgerskap er i disse land så svakt utviklet, og arbeiderklassen og dens teori allerede så sterk, at det nasjonale borgerskap vil vakle av frykt for selv i neste omgang å bli styrt av de proletare krefter som det må ha med seg. Derfor må de proletariske kreftene ta ledelsen fra første stund - også med tanke på den nasjonaldemokratiske fasen, og for å sikre at revolusjonen ikke stanser opp på dette stadium, men føres videre til den sosialistiske fasen. Men for å komme noen veg må arbeiderklassens krefter, som alene er svake, danne en revolusjonær allianse med andre nasjonalt og demokratisk innstilte klasser og lag.

Dette betyr at de nasjonale frigjøringsbevegelsene som på den ene siden utgjør en enhet, vil være preget av klasse-motsetninger, av motsetningen mellom proletariat og borgerskap. Utviklingen i Kina helt siden 1949 har allerede forlenget lengst vist dette, og at denne klasse-motsetningen under disse forhold også gjør seg spesielt sterkt gjeldende innen revolusjonens forløp, det kommunistiske parti. Kampen mellom de to linjer innen Kinas kommunistiske parti har hele tiden vært en kamp mellom

representanter for proletariat og borgerskap, og dermed en kamp mellom de krefter som ville stanse opp ved den ny-demokratiske revolusjonen, og de som under Mao tsetungs ledelse ville gjennomføre den sosialistiske revolusjon. For øyeblikket ser det alt ut til at det er de første som har vunnet overtaket på ny - ved å utnytte situasjonen etter Maos død. Men kampen fortsetter og er tydeligvis hard - når vi f.eks. tar

i betraktning at Hua-floyen går til skritt som å bruke 1. siden i Folkets Dagblad på AKPs formann Pål Steigan for å demonstrere for det kinesiske folk at det har internasjonal støtte, eller som å gjengi støtteresolusjoner fra Det Norske Studentersamfunn gjennom sitt telegrambyrå (!).

I denne situasjonen er det - uansett vår ringe betydning - vår plikt overfor den kinesiske arbeiderklassen og den kommunistiske fløy innen KKP å ta stilling for dem, og mot den borgerlige linje. Det er det minste bidraget vi kan yte for å bevare Kina som en bastion og base for den proletariske verdensrevolusjonen.

I tråd med dette er det også vår plikt, ikke bare å støtte frigjøringsbevegelsene i den 3. verden som sådanne, men å yte spesiell støtte til den proletariske delen av dem i dens nødvendige kamp for å bevare hegemoniet overfor det nasjonale borgerskapet og dermed sikre både nasjonaldemokratisk frigjøring og i neste omgang sosialistisk revolusjon. Bl.a. derfor støtter vi EPLF i Eritrea mot den reaksjonære ELF ledelsen, og vi ønsker aktivt å hjelpe EPLF med å spre informasjon i Norge om forholdet mellom EPLF og ELF (som bl.a. her i landet forsøker å tilsløre motsetningene og kline seg opp til EPLF med revolusjonære og sosialistiske fraser). Dette gjør vi ikke bare i spørsmålet om den eritreiske frigjøringen, men også i Palestina-spørsmålet og i alle tilfelle av liknende konstelasjoner. Og vi gjør dette til forskjell fra både AKP og SV, som unlater å ta stilling ikke bare av rent opportune grunner, men først og fremst fordi de bare føler slektskap med den nasjonaldemokratiske fasen av frigjøringen i den 3. verden, og bare kan utnytte denne i en mekanisk overført og derfor torvrenget utgave, i sin hjemlige småborgerlige nasjonalisme, mens de undertrykker perspektivet med klassekampen mellom proletariat og borgerskap og med den sosialistiske revolusjonen, eller omvendt, later som om den nasjonaldemokratiske revolusjonen er identisk med den sosialistiske, noe som i praksis går ut på det samme.

KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND

SENTRAL ADR.:	Postboks 2863 Kampen, Oslo 5 Tlf.: 37 63 60
AKERSHUS:	Marie Nordby Bekkevn. 4 2006 Løvenstad
BUSKERUD:	Peter O. Pedersen Solberggt. 10 B 3000 Drammen
TELEMARK:	Harald Baun Grønlynn. 18B, 3900 Porsgrunn
VEST-AGDER:	Jan Erik Ryen, Kongens gt. 48, 4600 Kr. sand.
SØR-TRØNDELAG:	Ingmunn Eidskrem, Singsakerbakken 13 7000 Trondheim
NORD-TRØNDELAG:	Ragnar Kristiansen 7510 Skatval
BERGEN:	Morten Simonsen, Solli 3, Øvstun, 5050 Nesttun.

KOMMUNISTISK UNIVERSITETSLAG (KUL)

OSLO:	Postboks 3815 Ullevål Hageby Oslo 8
BERGEN:	Postboks 29 5014 Universitetet 5000 Bergen
TRONDHEIM:	Postboks 1886 Jarlesletta 7000 Trondheim
TROMSØ:	Hanne Edvardsen Postboks 436 9001 Tromsø

MARXIST-LENINISTISKE UNGDOMSGRUPPER (MLU)

Postboks 41, 1345 Østerås

Kommunistenes oppgave i slike tilfelle, må være å peke på at en ikke løser noen problemer overhodet ved å gå inn på prosjekter av denne typen. Hva pkt.d. angår, er selvsagt de ansattes stilling ikke annerledes enn den som er vanlig i bedriftsforsamlinger ellers, hvis en bortser fra at de denne gangen også har skutt inn kapital. I liten målestokk ser dette prosjektet ut som de svenske sosialdemokraternes og det svenske LOs planer om å opprette "lønnstakerfonds", og bruke disse til aksjeoppkjøp for derigjennom å konsolidere og øke utbyttingen av arbeiderklassen, mens man kan påberope seg klassens frigjøring fordi klassen er "eier" eller "medeier" i bedriften.

Korrespondent/Porsgrunn

ARBEIDER-REVY

KOMMER IGJEN

Like før 1. mai forelå første nr. av et nytt magasin utgitt av Kommunistisk arbeiderforbund - Arbeider-revy.

Lesere med noen år på baken vil nok gjenkjenne det til navnet. Arbeider-revy ble opprinnelig utgitt i 30-åra av en krets kulturinteresserte i og omkring NKP, i bevisst opposisjon til den borgerlige og småborgerlige utglidningen i det DNA dominerende Arbeidermagasinet. Krefter i og omkring Kommunistisk Arbeiderforbund har nå satt seg som mål å gjenreise det gamle Arbeider-revy og dets tradisjoner, foreløpig med to nr. i året - et sommernr. som vil komme ut hver 1. mai - og et julenr.

Det første produktet av dette arbeidet er absolutt ikke fri for oppstartingsvansker og hastverk. Men det inneholder også gode tendenser til gjenreisning av revolusjonær kultur på arbeiderklassens grunn. Her vil vi spesielt nevne dikt av redaktøren, Øystein Sjaastad, og velskrevne og interessante fortellinger om Sulitjelma-konflikten i begynnelsen av århundret, og om Julussa - og Østmarka, konfliktene

i 20-åra, av henholdsvis Eyvind Viken og Einar Berg.

For å styrke alsidigheten og dybden i Arbeider-revy vil redaksjonen nå satse på å trekke inn så mange interesserte krefter som mulig i utformningen av neste nr. I nærmeste framtid vil det i tillegg til dette bli utlyst en novelle- og diktkonkurranse i den røde Arbeideren. Redaksjonen er også svært interessert i tegninger og bilder - enten de er hentet fra andre kilder, eller utført for innsende rens egen hånd. For øvrig er artikler om nær sagt alle slags emner velkomne. I pakt med de beste og framtidsrettede, revolusjonære kulturtradisjoner har redaksjonen i Arbeider-revy til hensikt å plassere en torpedo under arken på borgerskapets finkultur.

Alle som har bidrag å komme med, eller som kan tenke seg å delta direkte i utformingen av neste nr. av Arbeider-revy, kan skrive til redaksjonen i Arbeider-revy, Kommunistisk Arbeiderforbund, Postboks 2863, Kampen, OSLO 5. Prisen på det foreliggende sommernr. er kr. 10,-. Det foreligger i et begrenset opplag, så alle som ønsker å følge det nye Arbeider-revy fra starten, bør bestille magasinet snarest - fra ovenstående adresse. Vi ønsker helst betaling på forskudd - på postgirokontonr. 20 68 427. Merk talongen Arbeider-revy nr. 1.

„Kapitalens siste

Forts. fra side 1

i alle fall sett fra kapitalens side. Og samtidig har arbeiderne og funksjonærene intet oppnådd. Men i tider hvor det er lite risikovillig kapital på markedet, blir det livsviktig for kapitalen å søke andre steder. I motsatt fall er konkurs realistisk å rekne med. Og det sørger systemet sjøl for. Det er lite som tyder på at dette skulle være noen tragedie. Mer kapitalsterke selskaper er mer enn villige til å overta. Som det korporative framstøt dette er, et framstøt for å styrke klassesamarbeidet mellom arbeid og kapital, burde det vært strengt tilbakevist fra de ansattes side. Ansatte fra Trosvik-gruppen var også inne i forbundet (jern og met) sentralt, og fikk da høre at det var et glimrende tilbud.

På denne bakgrunn var det ikke rart at oppslutningen fra såvel funksjonærer som arbeidere ble såpass sterk som prosjektet endte opp med. Omtrent samtlige funksjonærer tegnet seg, mens arbeiderne viste sin tvilende og tildels avviseende holdning gjennom en atskillig lavere oppslutningsprosent. En funksjonær foretrakk å slutte.

Texas i nordsjøen

Forts.

Kapitalismen er et økonomisk system som fundamentalt sett og tross det økende behov for statsinngrep ikke lar seg styre. Nye industrigrener, nye investeringsområder og anvendelse av nye teknikker dukker ikke fram gradvis ut fra en bevisst samfunnsmessig planlegging. En samlende og ordnende instans som under sosialismen kan ikke finnes på grunn av at produksjonen er splittet opp på mange kapitalister. Staten kontrollerende rolle kan aldri overvinne dette faktum. Og like liten hjelp er det i at staten selv opptrer som en enkeltkapitalist, all erfaring f.eks. fra Nordsjøen, viser at arbeidsforhold er like elendige om det er staten som er kapitalist. Nasjonaliseringskravet er derfor en illusjon, det er det grenseløse behov et for kapitalakkumulasjon og ikke eiendomsforholdene som bestemmer produksjonens form. SV's krav om nasjonalisering som AKP har kastet seg på, er derfor et forsøk som vil bidra til å fremme den norske imperialismen, ikke bedre arbeiderklassens kår. AKP klarer selv sagt her som overalt ellers, å gi sin propaganda et særlig ekkelt preg ved å støtte norsk imperialisme ved å framheve at Philipsgruppa er utenlandsk.

Det er karakteristisk for kapitalismen at der hvor det skjer slike store nye sprang, teknisk og økonomisk, faller kapitalismen tilbake til de brutale forhold som preget dens tidlige fase, eller retter den faller ikke tilbake, den viser seg i sin sanne, menneskefiendtlige og irrasjonelle natur.

Oljeboringa i Nordsjøen er ett klart uttrykk for dette. Her faller anvendelsen av en høyt utviklet teknologi sammen med en konkret bruk av den som ikke tar de ringeste hensyn til vanlige sikkerhetsregler og forskrifter. Milliardinvesteringer som vil gi Norge overskudd på den imperialistiske kapitaleksporten går sammen med slavekontrakter, arbeidsvilkår og lønnsforhold, særlig for utenlandske arbeidere som kunne vært henter fra Marx' beskrivelser av den engelske arbeiderklassens leveforhold. Samtidig som kapitalen tar et voldsomt sprang framover viser den hvorledes den bærer sin barbariske fortid med seg i sin samtid.

Fagorganiseringen i Nordsjøen

Det er et resultat av arbeiderens faglig-politiske kamp at slike forhold ikke tolereres så lett ellers i dag. KA har tidligere gjendrevet parolen om å gjøre fagorganisasjonene til kamporganisasjoner. Dette betyr selv sagt ikke at vi mener at fagorganisasjoner nå som før har konkrete oppgaver når det gjelder kamp for arbeidsforhold og

sikkerhetstiltak selv om dette for å bli effektivt må kjempes igjennom av politiske, bevisste, kommunistiske kadre. Det er derfor all grunn til å påpeke hvordan norsk fagbevegelse, i dette tilfelle gjennom det pilrätne Sjømannsforbundet som organiserer (?) oljearbeiderne, totalt har sviktet sin oppgave når det gjelder å sikre slike elementære arbeidsforhold, som sikkerhetstiltak og boforhold på Nordsjøplattformene. Er det noe som overgår den manglende evne her må det være den manglende vilje. Det er typisk for AKP's paranoide forhold til fagbevegelsen at de på 1. mai istemte Venstreformannen Rosbachs grønne brøl mot den industrielle utvikling allment og lot disse forholdene være.

Sosial-infantilismen

Hele Nordsjøutbygginga er et klart eksempel på hvordan produktivkraftenes utvikling under kapitalismen skjer i en barbarisk form, et barbari som bare tiltar med utviklingens takt. Selve behandlingen av katastrofen eller mangelen på behandling viser dette ennå klarere. Her har man et sosialdemokrati med beinhard statskontroll av økonomien og imperialistiske framstøt på verdensmarkedet og i verdenspolitikken i stor stil - og i løpet av et par dager er det hjelpeløst redusert til en spyttlikker for en eksentrisk amerikansk millionær hvis røde underbukser figurerer i alle landets aviser. Her bør

man lansere uttrykket sosial-infantilismen, sosialisme (dvs. korrekthet og nøkternhet) i ord og total infantilisering i såvel tanke som handling. I en uke var det moderne imperialistiske norske sosialdemokrati totalt avhengig av et par brønnklovner fra Texas - det perfekte symbolske uttrykk for at kapitalismen selv er like ustyrkelig som en blow-out. I regjeringsorganet omfattet infantilismen også ordene. Følgende sosietetsreportasje er sosialdemokratenes informasjon til norske arbeidere om den største tekniske katastrofe i Norge: "Super-Red tar over" (åtte-spalters overskrift 29/4 og deretter følgende: "Paul Adair, kjent som 'Red' - en legendarisk skikkelse i internasjonal olje - kom til Stavanger seint i natt. Han forlot Houston, Texas, ved 20-tida norsk tid torsdag kveld i sitt privatjetfly. De nedslående nyhetene fra Stavanger om de mislykkede forsøk på å stanse utblåsinga fikk Adair til å ta saken i egne hender.

... Paul "Red" Adair har drevet i bransjen i 40 år. Hans varemerke er rødt: Rødt hår, rødt kontor, rød bil, rød båt og rødt undertøy. På Bravo vil en oppleve ham i hans brannrøde hjelm." Dette var vel det rødeste innslaget i sosialdemokratiets 1. mai-feiring.

At dette dillet, denne gienoppståelsen av den gamle infantile beundring for den rike onkel fra Amerika, var gangbar mynt i hele den norske presse i en uke, viser igjen at når kapitalen tar

forts. siste side

Oppsigelsene ved EB

Klassekampen har i den senere tid ført en løgnkampanje om K.A.'s syn på oppsigelsene på EB, hvor en gruppe AKP-ansatte som kjent ble suspendert fra klubben og deretter oppsagt etter krav fra arbeiderne.

AKP forestiller seg i slike tititeller at det dreier seg om en gigantisk konspirasjon fra LO og NAF for å utelukke deres medlemmer fra fagbevegelsen, den samme fagbevegelse som AKP brøt ut fra da de dannet en egen organisasjon av sosialarbeidere i Oslo. Kvar har nå sin logikk å være namngjeten av og AKP fantasier i dette tilfelle er lett å gjennomskue. Det er ikke opplagt at DNA ønsker nasjonalsjåvenistene ut av fagbevegelsen, de danner en passende, ufarlig opposisjon. Men det viktigste er at verken LO eller NAF ønsker eller kan ønske en slik selvstendig virksomhet fra arbeidernes side, en håndhevelse av deres selvstendige rettigheter på tvers av LO's eget lovverk. Innholdet i slike tiltak kan sikkert være forskjellig,

og ingen kan garantere at det her dreier seg om en framskreden politikk. Men det viktige er å se den prinsipielle siden av saka: at det her står to forskjellige prinsipper opp mot hverandre.

På den ene siden har vi det prinsipp som ligger i arbeidernes utfoldelse av sin selvbestaltede rett til å avgjøre hvem de vil arbeide sammen med. Denne rett trues idag av LO's interne disiplineringsframstøt.

På den annen side har man AKPs forsøk på å anvende den borgerlige rett mot arbeidernes vedtak å sette borgerstatens prinsipper opp mot arbeidernes politikk. Hva man enn måtte mene om de enkelte vedtak, har ingen progressiv problemer med å avgjøre vilket av disse prinsippene han skal følge. Det er arbeidernes rett til å gjennomføre slike tiltak som må respekteres, men de må da springe ut av et kollektivt vedtak eller handling, ikke mer eller mindre uklare underskriftslistor

f.eks. igangsatt av formenn eller andre representanter for bedriften, en metode vi selv sagt må ta avstand fra.

Like klart vil vi hevde alle gruppers rett til å ta politisk stilling til slike vedtak eller handlinger, å komme med uttalelser og eventuelt oppfordringer om å omgjøre dem. Å hevde noe annet ville være å benekte det kommunistiske sentrets pådriverrolle. Men når AKP, selv sagt, via Det norske Studentsamfunn krever vedtak omgjort, er ikke dette en strid om ord, men om prinsipper. AKPs krav er et uttrykk for den politikk som setter borgerlig rett over arbeiderklassens interesser.

Det er aksepteringen av arbeidernes selvbestaltede rett i slike saker som er sakens politiske innhold.

A. B.

Marxistiske hefter

Men når så skjer, vet også AKP forklaringen på det. Årsaken ligger i at tilfeldige personer innen dette sjikt er SV'er, NKP'er eller endog tilhører Arbeiderpartiet. Igjen et forsøk på å overbevise massene om at å erstatte en person med en annen er viktigere enn å endre de eksisterende samfunnsforhold. Denne klassiske småborgerlige praksis er selvfølgelig - i den grad den vinner fotfeste innen arbeidernes rekke - rettet mot den politiske konfrontasjon streikende arbeidere må ta mot fagforeningsapparatet som helhet.

Denne konfrontasjons nødvendighet ligger i fagapparatets innlemmelse i den borgerlige stat, en kjensgjerning hvis vesentlige konsekvens oppsummeres slik i Strassbourgetesene: "Selv den minste ideologiske og organisatoriske avhengighet i streikeledelsen av det reformistiske fagforeningsapparatet, selv den minste svekkelse av kampen mot det, kan føre til et nederlag i streiken og svekkelse av den faglige opposisjonens autoritet, dermed også en svekkelse av de streikeledelsene som er skapt på deres initiativ."

For å følge Strassbourgetesenes

DE PERMANENTE STREIKESTØTTEKOMITEENE - AKP's politikk for kontroll med arbeiderklassens kamp

70-årenes oppsving i de illegale streikekamper har tilført arbeiderklassen erfaringer med voksende klassesolidaritet, med direkte konfrontasjoner mot kapitalen og de har brakt spørsmålet om statens klassekarakter på bane. Men først og fremst er forståelse av fagapparatets stadig mer tiltakende innlemmelse i den borgerlige stat blitt en nødvendig forutsetning for å føre seierrikk økonomisk kamp. Denne kjensgjerning tilsier at streiken må føres på tvers av fagapparatet ut fra arbeidernes selvstendige initiativ og selvstendige ledelse.

Den moderne kapitalismens faktiske betingelser har med andre ord lagt grunnen for at de økonomiske kamper i dag vil anta klar politisk karakter allerede i utgangspunktet. Enheten om veien tvers gjennom lov har vært det avgjørende grunnlaget for seier, liksom egne streikekomiteer på tvers av og utenfor det faglige apparatet har vært nødvendig for å følge denne vei.

Streikekampene etter den illegale metodes anvisninger vil derfor - om enn bare i kim - være uttrykk for arbeiderklassens selvstendige organisering. Det er fremfor alt denne konsekvens av de økonomiske kamper arbeiderklassens motstandere frykter mest, og det er også mot arbeidernes selvstendige kontroll de hardeste motangrepene sett inn. Fra borgerskap og stat er det bebudet at de ulovlige streikers oppsving må møtes med mer effektive tiltak, tiltak som vil skjerpe fagapparatets muligheter for kontroll med arbeidernes kamp.

SMÅBORGERVENSTRE: PERSONANGREP ER STATTER KLASSEANALYSE

Men streikende arbeidere må også forvente angrep fra småborgerskapets klasseorganisasjoner. SV har lang tradisjon med å benytte ethvert høve og enhver posisjon for å manøvrere streikefronten ut av arbeider-

ernes egen ledelse og inn under fagapparatets kontroll. Partiets mest effektive våpen har her vært dets base i det lavere tillitsmannssjiktet, og disse posisjonene har vært velegnet redskap fordi det ennå ikke har vært så kompromitterte i arbeidernes øyne som LO-toppen. Dette sjiktet muligheter til å utøve fagapparatets rolle som garantist for arbeidsfreden er ytterligere styrket gjennom småborgervenstres allmenne propaganda. NKP, SV og AKP møtes alle i en felles front mot LO-toppen - personifisert i Aspengren, Halvorsen og de ulike forbundsformenn. Fagapparatets objektive funksjon ut fra kapitalismens aktuelle betingelser forklares ut fra ulike oppkjøpsteorier av svikfulle arbeiderledere. Ved på denne måten å erstatte klassekampen med personangrep legges nettopp grunnen til rette for det lavere sjikt innen fagapparatet for å fungere slik dette trådte åpent frem under Jøtulstreiken.

anvisninger i den faglig politiske kampen er en av forutsetningene et politisk oppgjør med småborgervenstres propaganda mot kommunistenes analyse av fagapparatets karakter.

MED FERDIGSYDD STREIKESTØTTE VIL AKP DELTA I "KJØP OG SALG AV ARBEIDERE"

Mens SV og NKP har fotteste innen arbeiderbevegelsens tradisjonelle organisasjoner som har gitt disse partier mulighet for å kneble arbeiderne selvstendige kamp, har AKP manglet tilsvarende posisjoner for fremme av sine småborgerlige klasseinteresser. Denne situasjon måtte fortone seg særdeles beklommende for AKP som småborgervenstres mest militante og kampvillige uttrykk.

Gjennom sin "teoretiske" forståelse av hvor lett de "enkle" arbeiderne lar seg kjøpe opp og bestikke til å svikte sine klasseinteresser, ble de permanente streikestøttekomiteene dannet. Dette støttebyråkratiet må sees som et organisatorisk uttrykk for nåværende og tidligere AKP-gruppers isolering fra arbeiderklassen, et permanent apparat utenfor klassen selv som selvsagt gir det militante småborgervenstre mulighet til aktivt å presse de streikende arbeidere inn i et avhengighetsforhold ved å lokke med ferdigsydd streikestøtte, trykningsmuligheter osv.

Med utgangspunkt i bestikkelsesteorien i AKP's faglige "analyse" burde det også fremgå at opprettelsen av dette apparatet har som hensikt å utøve press for å oppnå posisjoner innen arbeiderklassen for fremme av sine egne småborgerlige klasseinteresser. Denne hensikt kommer ytterligere frem ved at kommunister og klassebevisste arbeidere allerede i støttekomiteens første fase ble rensket ut. Den senere utbygging av AKP's støttebyråkrati gjør apparatet enn mer effektivt til å overta kontrollen med arbeidernes kamp.

Opprettelsen av Streikestøttebevegelsens informasjonskontor er velegnet i så henseende. Under ble dette kontor tillatt monopol på informasjon fra de streikende selv. Samme praksis ble delvis fulgt under Jøtulstreiken. Strassbourgetesene anviser den stikk motsatte vei i informasjonsspørsmålet, hvilket betegnes som en av de viktigste oppgavene for arbeiderne egne valgte organer. Og det er selvfølgelig fordi dette arbeid er en vesentlig forutsetning for den politiske mobiliseringen av samtlige deltakende i streiken, den mobilisering som er nødvendig for å sikre en enhetlig streikefront.

De streikendes selvstendige kontroll med informasjonen er også den beste sikkerhet for at øvrige arbeidsplasser kan mobiliseres til solidaritetsaksjoner. AKP'ernes innflytelse i streikekomiteen på Jøtul medførte at representanter fra andre klubber ble nektet adgang til streikemøtene. At det i dette tilfellet ikke ble tatt offentlig til motmøte mot AKP's taktikk for å kontrollere streiken, var kun hensynet til streikens videre gang og tiltroen til at de streikende selv ikke ville la seg villede.

STRIKESTØTTEBYRÅKRATIETS HENSIKT: ØKONOMISME I STEDET FOR KLASSEKAMP

Men AKP vil aldri kunne bidra positivt til å skape noen solidaritetsbevegelse i klassen selv. Tvert om er gruppens ut fra sin egen klasseinteresse hen vist til ethvert forsøk på å holde streiken nede i den økonomiske sumpen og hindre den i slå over fra begrenset og lokal kamp for dagskravene til en bevisst politisk klassekamp.

En slik utvikling ville nettopp avsløre AKP og dets støttebyråkrati som det snyltenne fremmedelement på arbeiderklassens kamp det er. En åpen konfrontasjon klasse mot klasse ville med nødvendighet også føre til et oppgjør med en gruppe som har sammensmeltning av småborgerlig interessekamp og proletarisk kamp som sin uttrykte målsetning.

I plattformen hevder nemlig den permanente streikestøttekomiteen at det "i første rekke (vil) bruke sin kapasitet på arbeiderklassens kamper", men apparatet skal også støtte kamper "blant småbrukere, fiskere, ungdom, arbeidere i utlandet og fremmedarbeidere i Norge."

At "arbeidere i utlandet og fremmedarbeidere i Norge" ikke tilhører arbeiderklassen i AKP's forståelse, ligger sannsynligvis i forlengelsen av deres krav til arbeiderklassen at den skal være "etnisk enhetlig", - samme "analyse" som vel ligger til grunn for deres påstand om at forutsetningen for å støtte Svalbard-arbeidernes kamp, er å godta småborgervenstres sosialsjavinistiske krav om at "Svalbard er norsk land".

Plattformens viktigste konsekvens er likevel ikke denne nasjonalistiske vri på klassekampen, men at den åpent uttrykker at det permanente streikestøttebyråkratiet hensikt nettopp ikke er klassekamp, men derimot klassesamarbeid - opprettelsen av en permanent klasseallianse mellom den småborgerlige klasse og arbeiderklassen skal forplikte seg på støtte til småborgerskapets og derved småborgervenstres eksistensgrunnlag - den private eiendomsrett og den lille grunneiendom.

DET PERMANENTE STREIKESTØTTEBYRÅKRATIS TAKTIK: MISLYKKET OVERFOR GODT FORBEREDT STREIKEKAMP. NØDVENDIG BETINGELSE FOR NEDERLAGSDØMT KAMP

Selv om AKP gjennom opprettelsen

av det permanente streikestøtteapparat har framskaffet den mest militante delen av småborgervenstre muligheten til å manøvrere seg til posisjoner for å frata arbeiderklassen den selvstendige kontrollen og selvstendige organiseringen av klassens egen kamp, er de foreløpige praktiske resultater av liten verdi.

Dette skyldes hovedsakelig at de fleste av 70-årenes illegale økonomiske kamper i utgangspunktet har stått sterkt med en enhetlig og godt forberedt streikefront til å føre streiken tvers gjennom lov til seier og med raske politiske og økonomiske solidaritetsaksjoner fra andre arbeidsplasser. I denne situasjonen vil streikestøttebyråkratiet ikke oppnå kontroll med enn si lederskap i kampen. Tvertimot vil AKP og dets støttekomiteer på opportunistisk vis visvise seg som et spontanistisk haleheng til streiken, og grupperingene vil gjennom den allmenne parolen om støtte til enhver streik "på arbeidernes egne premisser" tilsynelatende befinne seg i den største harmoni med de forskjellige streikers ledelse.

Enn videre er halehengspolitikken i disse tilfeller egnet til å gi AKP et tilsynelatende progressivt preg. Men denne progressivitet skyldes ikke partiet selv, men fremskredne trekk ved arbeidernes egen kamp - trekk som spontanistene i AKP ikke kan unngå å reflektere. Men likevel kan dette gi inntrykk av at småborgervenstre i AKP's ulike skikkelser er i overensstemmelse med den mest kampvillige delen av arbeiderklassen. E Dette er en vesentlig forklaring på hvorfor AKP rekrutterer progressivt innstilte mellomlagsrepresentanter som streikestøtteaktivister og at de får arbeidere som har vært i streik til å støtte grupperingen.

LOg dette til tross for at AKP og dets støttekomiteer aldri kan virke til å gi arbeiderne erfaringer om streikekamp ut over "kamp-nytte"-nivået. Tvertimot er en støtte til disse grupperingene en støtte til spontanismen og økonomismens mest konsekvente talsmenn overfor arbeiderklassen.

Ikke minst fremkommer dette tydelig i de arbeidskonflikter hvor AKP oppnår sin hensikt - ledelse og kontroll av kampen. Og det er nettopp den typen arbeidskamper som fremdeles i typen arbeidskamper som fremelskes i kraft av det permanente streikestøtteapparatet. Det dreier seg her om kamper som i utgangspunktet er isolert fra solidaritetsaksjoner fra resten av klassen, en type aksjoner som uten støttebyråkratiet ville vært dømt til hurtig nederlag p.g.a. overdreven spontanitet, mangel på forberedelse, solidaritet på arbeidsplassene osv.

De siste par års mindretallsstreiker er eksempel på at AKP's faglig-politiske linje er taktikken for arbeiderklassens nederlag.

DET PERMANENTE STREIKESTØTTEBYRÅKRATI OG KOMMUNISTENES LINJE

For kommunister er det en selvfølgelighet at det i utviklede kapitalistiske land ikke finnes klassemessige berøringspunkter mellom arbeidere og andre klasser og lag. Arbeiderklassens selvstendige organisering er den absolutte forutsetning både for den kortsiktige og den endelige kampen mot kapitalen og for revolusjonen. For denne organisering er det nødvendig strategisk å isolere borgerskapets og småborgerskapets klasseorganisasjoner fra arbeiderklassens organisasjon

Derfor oppfordrer KOMMUNISTISK ARBEIDERFORBUND arbeidere til ikke å føre kampen innen borgerklassens organer, men på tvers av fagapparatet. Og derfor vil vi også aktivt bekjempe ethvert forsøk fra AKP's streikestøttebyråkrati på å kontrollere arbeiderklassens kamp og å etablere et avhengighetsforhold mellom småborgervenstres klasseorganisasjoner og streikende arbeidere.

Abonnementskampanjen:

Sør- og Nord-Trøndelag er kommet med.

Den nylig oppstartede kampanjen for å verve nye abonnenter til den røde Arbeideren fortsetter. Vi oppfordrer fortsatt alle lesere til å skaffe minst 2 nye abonnenter hver. Samtidig har samtlige medlemmer av Kommunistisk Arbeiderforbund og Kommunistisk Universitetslag fått i oppgave å skaffe minst 5 nye abonnenter hver innen nyttår. Vi bringer i hvert nr. fylkesvis oversikter over oppfyllingen av denne kvoten i prosent. Oppfordringen til lesere som ikke er medlemmer av K.A. og KUL om å skaffe 2 nye abonnenter, har fortsatt bare gitt magre resultater. Vi noterer imidlertid en viss framgang i Østfold,

noe vi ser på som svært positivt på bakgrunn av at K.A. er uten organisasjon i dette fylket. Når det gjelder kampanjen blant medlemmer av K.A. og KUL, er framgangen solid og stø i Oslo (økning fra 6 til 17,6% oppfylning av kvoten på de siste 14 dager), og Sør- og Nord-Trøndelag sørget for å plassere seg på oversikten med henholdsvis 6,6% og 69% (!). Det er imidlertid uholdbart at de øvrige fylkene fortsatt står på null oppfylning. Målet er ikke å oppfylle kvoten i et skippertak helt på slutten av året, men å sikre en jevn framgang og helst overoppfylning for samtlige fylker! Her er stillingen i skrivende øyeblikk:

% 10 20 30 40 50 60 70 80 90 100

OSLO	20
AKERSHUS	10
BUSKERUD	10
TELEMARK	10
VEST-AGDER	10
BERGEN/HORDALAND	10
SØR-TRØNDELAG	6.6
NORD-TRØNDELAG	69
TROMS	10

abonnementskomiteen, Postboks 2863, Kampen, Oslo 5), og blanketten merkes drA 77. Tegn gjerne gaveabonnenter!

Hvis den enkelte verver etablerer seg som kommisjonær for et gruppeabonnement, føres dette samt antallet opp i stedet for navn.

Medlemmer av K.A. og KUL sender særskilt melding slik de har fått beskjed om gjennom internt skriv.

Abonnementspris pr. år er kr. 30,-

Nyvervede abonnenter:

1. Navn:.....
Adresse:.....

2. Navn:.....
Adresse:.....

Verver:

Navn og Adresse:.....

Følgende ble holdt som appell på KA's 1.mai-møte i Oslo og Trondheim av representanter for EPLF i Norge.

1. mai er arbeidernes internasjonale dag. 1. mai symboliserer arbeiderklassens verdensomspennende kamp for å frigjøre seg selv fra den kapitalistiske utbytting og for å bygge et samfunn uten noen utbytting. For det seierrike proletariatet og de arbeiderne i de undertrykte nasjoner er 1. mai-dagen for å feire seire som er blitt vunnet, for å markere viljen til å fortsette kampen i eget land og for å uttrykke solidaritet med det arbeidende folks kamp i andre land.

I anledning 1. mai 1977 skal vi gi en kort skisse av den eritreiske arbeiderklassens historiske utvikling.

ambisjoner. Selv om streiker og demonstrasjoner var forbudt, klarte fagforbundet å starte og organisere flere streiker i åra 1956-58. Streiken i 1958 lammet landet i fire dager og var den største i Eritrea. Under streiken ble det satt i verk kjempedemonstrasjoner og arbeiderne reiste militante krav etter mot det undertrykkende og utbytende koloniale regime i Etiopia. Haile Selassie's diktatoriske regime svarte med å sende over en marionettstyrke som på fascistisk vis åpnet ild mot de demonstrerende arbeiderne, drepte 88 og såret over 450.

"kontraktarbeidere" til de samme landene.

Ethvert krav fra arbeidernes side, selv de mest elementære demokratiske krav, ble møtt med rask og hard undertrykking av det etiopiske regimet. Trass i undertrykkingen og mangelen på ledelse fra ELF fortsatte arbeiderne bestrebelsene på å forbedre de elendige forholdene. De iverksatte flere streiker. I ett tilfelle, ved Baratallow tekstil-fabrikk i Asmara, hvor et flertall av arbeiderne er kvinner, ble det organisert en streik i forbindelse at den anakronistiske herskeren besøkte fabrikkene. Da Haile Selassie's diktatoriske regime i februar 1974 vaklet under de mektige slagene fra det eritreiske og det etiopiske folks kamp, benyttet de eritreiske arbeiderne anledningen til å trappe opp den økonomiske og politiske kampen. De eritreiske arbeiderne ignorerte okkupasjonstroppenes trusler og undertrykking og iverksatte streiker og okkupas-

urokkelig like til slutten. På denne bakgrunn blir det nødvendig at disse to klasser leder vår revolusjon. Av disse to klasser er det imidlertid proletariatet som har det høyeste bevissthetsnivå og den største revolusjonære erfaring og organisatoriske evne. I Eritrea var arbeiderklassen hovedkraften bak de politiske bevegelsene under den britiske okkupasjon og under den Eritreiske føderasjon (1952/62). Det var f.eks. arbeiderklassen som i 1958 iverksatte den demonstrasjonen som lammet hele den eritreiske økonomi i fire dager. Her viste den sin revolusjonære kraft og evne. Det eritreiske proletariatet må innta sin rettmessige plass i fronten. I denne fase av revolusjonen er det derfor arbeiderklassen som i allianse med bønderne og revolusjonære intellektuelle må ta ledelsen. Bønderne og de intellektuelle må også tilegne seg den proletariske ideologi. (Vanguard bd. 1 nr. 8, 1975, EPLF's månedlige publikasjon). "Arbeiderklassen er den mest revolusjonære klassen og den eritreiske revolusjons avantgarde". (Spårk, nr. 8, des. 1975).

Med denne analysen har EPLF gjort harde bestrebelser på å vinne æier i sin historiske misjon: å lede den nasjonale demokratiske revolusjon. EPLF legger nå grunnlaget for å etablere en "Eritreiske arbeideres organisasjon" gjennom å danne arbeiderceller i byene og også på landsbygda. Alt nå er tusener av arbeidere i byene og fra landet blitt organisert i slike celler. Cellene har som hovedoppgave å høyne arbeidernes politiske nivå og øke deres deltagelse i den nasjonale frigjøringskampen.

EPLF vier også mye oppmerksomhet på å spre den proletariske ideologi blant massene og kjemperne. Det gir ut flere publikasjoner som har dette som formål. EPLF har nylig oversatt og utgitt flere marxist-leninistiske klassikere til tigringna, som er et av de mest utbredte språkene i Eritrea. De eritreiske massene tilegner seg den proletariske ideologi og de forvandler den til en materiell kraft for å forandre undertrykkerssamfunnet.

LENGE LEVE DEN ERITREISKE ARBEIDERKLASSEN!

LENGE LEVE DEN NORSKE ARBEIDERKLASSEN!

ARBEIDERE I ALLE LAND - FOREN DERE!

1. mai og den eritreiske arbeiderklassens kamp

Den eritreiske arbeiderklasse ble skapt og utviklet av kolonialismen og gjennom den italienske kapitalens innføring av den kapitalistiske produksjonsmåte i Eritrea. De italienske kolonisatorene hadde planer om å benytte Eritrea som base for videre ekspansjon av koloniriket i Øst-Afrika, og de investerte millioner i transportindustri, i utviklingen av et veinett, av jernbaner, havner og i annen næringsvirksomhet forbundet med krigen. Idet de utnyttet naturressursene - gull og andre mineraler - for sine egne formål, måtte de også bygge enkelte foredlende industrier.

De italienske kolonisatorene eksproprierte landet fra bønderne og erklærte det for å tilhøre regjeringen. Det fruktbare landet stykket de ut til italienske agrarkapitalister. På den måten tvang de tusener av bønder til å forlate de små gårdene og reduserte dem til billige arbeidere. Knappheten på land og den sterke fattigdommen som ble økt gjennom italienernes aggresjon og utbytting via skatter osv.

til at tusener av bønder fra hele landet måtte til byene for å inngå i den arbeidsstyrken kapitalistene trengte. Den eritreiske arbeiderklassen var konsentrert i byene. Den arbeidet i fabrikkene for usle lønner og under forferdelige arbeidsforhold og hadde en elendig tilværelse. Når arbeidere av forskjellig nasjonalitet kom sammen på arbeidsplassene og fabrikkene bidro det til å utvikle det eritreiske folks nasjonale enhet og til å overskride den stammemessige og regionale oppdeling som kolonisatorene ofte hadde nyttiggjort seg for å svekke massenes enhetlige motstand.

Utviklingen av arbeiderbevegelsen i Eritrea starter i begynnelsen av 40-åra. Stilt overfor den repressive koloniale administrasjonen, først italiensk og senere britisk, ble arbeiderne tvunget til å organisere seg under jorda.

Klassebevisste arbeidere fra hele landet begynte å reise kampen på arbeidsplassene, og etter at de hadde lagt forholdene til rette for det gjennom den illegale bevegelse i 40-åra, erklært de i 1952 dannelsen av "De eritreiske arbeids syndikaters konføderasjon". På den tiden var Eritrea gjennom manøvreringer av de USA-ledete imperialistmaktene blitt tvunget inn i føderasjon med Etiopia. Likevel fortsatte det eritreiske proletariatet den illegale organiseringen og førte en resolutt kamp for å oppnå demokratiske rettigheter og for å bekjempe Etiopias kolonialistiske

Etter det startet det etiopiske marionettregimet en systematisk offensiv for å undertrykke og svekke den eritreiske arbeiderbevegelsen, som viste den steileste motstand mot den etiopiske dominans. Regimet sperret av fabrikkene og flyttet mange til Etiopia, noe som førte til at eritreiske arbeidere ble spredd til forskjellige land i Afrika, Midt-Østen og til og med Europa. De eritreiske arbeidere lot seg integrere i arbeiderbevegelsen i disse landene og førte en militant kamp. Særlig i Etiopia, i Suda og i Yemen spilte og spiller de eritreiske arbeiderne fortsatt en viktig rolle i arbeiderbevegelsen. Innen Eritrea hadde den nasjonale uavhengighetsbevegelsen i mellomtiden nådd et nytt nivå i og med dannelsen av den underjordiske Eritreiske Frigjøringsbevegelsen (ELM). Arbeiderne spilte en aktiv rolle i den illegale bevegelsen som organiserte et nettverk av celler for å skape betingelser for å føre vapnet kamp. Den intense undertrykkelsen de militante patriotene ble utsatt for førte til slutt til at ELM gikk i oppløsning. Men den nasjonale kampens fakkell ble fort videre, igjen reiste man det nasjonale frigjøringsbanneret. Arbeidere, bønder og intellektuelle dro til fronten for å understøtte den vapnede kampen.

Selv om imidlertid den begynnende vapnede kampen ble understøttet av det eritreiske folket, var ikke den reaksjonære ledelse i den Eritreiske Frigjøringsfront(ELF) innstilt på å mobilisere massene for en langvarig krig. Det stolte mer på hjelp utenfra enn på folkets masser. Det hadde illusioner om en fredelig løsning gjennom FN-intervensjon. Det så folkelig ikke nødvendigheten av å mobilisere massene, og gjorde det heller ikke. Arbeiderbevegelsen led også tilbakeslag. ELF ville ikke lede eller understøtte arbeidernes kamp på noen meningsfull måte eller integrere dem bevisst i den nasjonale frigjøringsbevegelsen.

I mellomtiden ble arbeids- og livsbetingelsene for arbeiderne stadig verre. Arbeiderne ble betalt med så lite som 25 cent om dagen, og det var vanlig med 12 til 16 timers arbeidsdag. Arbeidsforholdene var ekstremt dårlige og farlige. Syke- og uføreunderstøttelse eksisterte omtrent ikke. Det hersket allmenn arbeidsløshet. Fra 1970 av begynte det etiopiske marionettregimet i samarbeid med det sionistiske Israel, Italia og andre reaksjonære regimer i regionen å sende et stort antall

joner over hele landet. Da de etiopiske fagforbundene i februar 1974 oppfordret til generalstreik, deltok eritreiske arbeidere, både innen Etiopia og i Eritrea.

EPLF ble dannet i 1970 som et resultat av indre kamp mellom forskjellige revolusjonære linjer og markerte en seier for de progressive elementene. EPLF forsto klart at nøkkel til seier i den eritreiske revolusjonen lå i å mobilisere og forene alle patriotiske klasser og grupper under arbeiderklassens ledelse og med sentrum i arbeider-bonde alliansen.

EPLF slo fast: "...for at det eritreiske folks revolusjon skal kunne nå sitt mål, nemlig å frigjøre Eritrea fra imperialistisk og kolonialistisk dominans (revolusjonens første stadium) og bygge et sosialistisk samfunn i Eritrea (revolusjonens andre stadium) er det bønderne og proletariatet som vil kjempe

Texas i nordsjøen

PORTS. FRA S.

tar et sprang framover og roffester den tar et sprang framover, roffester den enda mer sitt barbari på alle nivåer, sosiale som ideologiske.

Disse forholdene viser på sin måte kapitalens ustyrlighet, den viser sitt ansikt midt i det sosialdemokratiske Norge, ingen statskontroll og samfunnsmessig fjerning på kapitalens premisser kan forandre dette eller gjøre slutt på krisene. Teknologisk uansvarlighet og tilbakevendende kriser er to sider av samme sak, kapitalismen selv som ikke kan forandre, bare oppheves ved revolusjon.

Arbeiderklassens krav

En slik ulykke som den vi har opplevd vil være en utløser av småborgerlig kamp mot kapitalismen, i dag utformet som miljøkamp. Arbeiderklassen må avskjære seg nøye fra denne tankegangen. Stopp i olje-produksjonen vil sette den norske kapitalismen tilbake og dermed også svekke den norske arbeiderklassens

revolusjonære muligheter. En slik svekkelse av begge sine hovedfiender, kapitalister og arbeidere, er selvsagt den objektive hensikt med null-vekstpolitikken fra småborgerskapet. Oljeindustrien er kommet for å bli og arbeiderklassen må alltid bekjempe kapitalismen ut fra det nivå den befinner seg på og ikke prøve å skru utviklingen tilbake.

Arbeiderklassens hovedkrav må derfor ikke gå på produksjonens mengde, men på forholdene den foregår under. Krav om stopp i produksjonen især og utsatt prøveboring i Nord-Norge må bare fremmes hvis de viser seg nødvendige for det overordnede kravet: Sikkerhet.

Kamp for teknisk sikring av produksjonen med arbeidstidens lengde og arbeidstempoet, skikkelige boligforhold og rett til fagorganisering, det er innholdet i arbeiderklassens svar på Ekkofisk-ulykken. Og bare denne kampen kan gi muligheter for å bekjempe økleggelsen av naturressurser og menneskelig miljø allment.